

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 24.

Elleve Session.

25de Møde.

Tredagen den 27de Januar.

(Fortfat.)

Ordføreren (Wessely) (fortf.): Man kunde jo i den Henseende tænke sig to Tilfælde. Indenrigsministeren kunde forlange den 1ste April contant at modtage den hele Sum, og dersom han betragtede Fællesmonarchiet som en fremmed Stat, til hvilken han aldeles ikke havde at tage Hensyn, er det ganske vist, at han fra den reent juridiske Side kunde være berettiget til at sige: jeg forlanger den hele Sum contant udbetalt paa eengang den samme Dag, den forfalder, og Fællesfinansministeren vilde være nødt til at finde sig deri. Men jeg vil tillade mig at spørge, om Noget af de Herrer antager, at det saaledes vil stille sig i Praxis; mon ikke Indenrigsministeren maatte have en ganske anden Betragtning for Sie, mon han ikke maatte tage Hensyn til hele Finansvæsenet i Monarchiet og see at blive enig med Fællesfinansministeren om Maaden, hvorpaa denne Transaction skulde foregaae? Det er aldeles klart, at de allerede en rum Tid iforveien maae være enige herom. Dersom Forslaget i Finansloven bliver vedtaget, saaledes at der skal anskaffes Activer, er det naturligt, at disse Activer ikke kunne indkjøbes paa eengang, ligesom det paa den anden Side er klart, at Fællesfinansministeren ikke paa eengang vil have denne Sum til Disposition, men efterhaanden vil indsamle den. Forholdet maatte da blive det, at Indenrigsministeren en-

ten successivt maatte indkjøbe Obligationer, eftersom han fik Pengene til Disposition, eller maatte komme overeens med Finansministeren om, at disse Penge successivt bleve anbragte i saadanne Papirer, som han ansaae for hensigtsmæssige. Jeg formener, at det vil være en absolut Følge af en fornuftig Finansbestyrelse, at de 700,000 Rb. ikke vilde være contant at præstere den 1ste April, men at de vilde blive overleverede til Indenrigsministeren i Form af Activer, og paa den samme Maade mener jeg, at disse Ord: „til den Tid Udgifterne forfalder“ i Grundlovsbestemmelsen vilde være at forståa. Jeg skal blot nævne et Exempel. Naar i 11te December Termin Renten af den indenlandske Statsgjæld forfalder, og dette Beløb vil udgjøre mellem 1 og 2 Millioner — som bekendt udgjør Kongerigets Tilskud $\frac{2}{5}$ af denne Sum — er det vist, at Indenrigsministeren ikke vilde kunne præstere denne Sum uden ved successivt at opsamle Pengene; paa samme Maade som Forholdet der vilde være, bliver det ogsaa her ved denne Udgiftspost. Der maa altsaa finde en Overenskomst Sted mellem Finans- og Indenrigsministeren om, hvorledes disse Penge skulle staves tilveie; hvad angaaer, at Bestyrelsen af Kassebeholdningen er overladt til Finansministeren, skal jeg ikke her opholde mig derved, da jeg troer, at det for at klare Forholdet er bedre ikke her at tage Hensyn dertil. Finansministeren vil altsaa enten successivt modtage Pengene, eller iogaa vilde de forblive liggende hos Indenrigsministeren og derefter i 11te December Termin gaae over til Finansministeren. Dette er, forekommer det mig, den simple Fortolkning af Ordene „den Tid, de forfalder“.